

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 191/2026
24.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 11.К. бр. 323/24 од 16.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 725/25 од 19.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Алексића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 11.К. бр. 323/24 од 16.05.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 725/25 од 19.11.2025. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 11.К. бр. 323/24 од 16.05.2025. године, поред осталих, оглашен је кривим окривљени АА да је извршио кривично дело учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, у коју се урачунава време проведено на задржавању од 08.02.2024. године до 09.02.2024. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана у периоду од 09.02.2024. године до 08.03.2024. године. Истом пресудом, окривљени је дужан да накнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 725/25 од 19.11.2025. године уважена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду 11.К. бр. 323/24 од 16.05.2025. године је укинута у односу на окривљеног ББ и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење,

док је жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Алексића, одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у неукинутом делу потврђена. Другим ставом изреке пресуде, према окривљеном ББ, који се налази у привору од 08.02.2024. године, када је лишен слободе, продужен је притвор из законских разлога прописаних одредбом члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, до даље одлуке првостепеног суда.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Урош Алексић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4 Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окривљеном изрекне условну осуду.

Врховни суд је доставио Врховном јавном тужиоцу примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у смислу члана 490. ЗКП, одржао седницу већа, о којој сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Уроша Алексића, је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепени судови погрешно применили закон и одредбе члана 98.-100. Кривичног законика, када су као отежавајућу околност третирали ранију осуђиваност окривљеног, а за које осуде је наступила законска рехабилитација, којима суштински указује на учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Овако изнете наводе захтева, Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о истима, у образложењу пресуде на страни шест, пасус два и три, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је суд пропустио да на страни окривљеног цени више битних олакшавајућих околности које су од значаја за правилну одлуку о врсти и висини кривичне санкције, те чињеницу да није задао ни један ударац оштећеном ВВ, да није непосредно прузроковао телесне повреде оштећеног, да није иницирао физички сукоб, понашање оштећеног ГГ који је први остварио физички контакт са окривљеним, као и понашање и искрено кајање окривљеног, а са друге стране погрешно окривљеном као отежавајуће околности ценио да је кривично дело учињено два сата после поноћи у присуству од око 20 лица и чињеницу да је раније седам пута осуђиван, иако осуде нису за истоврсна кривична дела, нити су по својој природи у вези са предметним кривичним делом, па

иако суд наводи да није применио одредбу члана 55а Кривичног законика, суштински исту одредбу примењује и окривљеног оглашава кривим и осуђује на високу казну затвора иако је за исто кривично дело другоокривљеном ДД изречена условна осуда, а којим свим наводима суштински указује на погрешну примену члана 441. став 1. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима окривљеног у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**